

1900-07-28

þÿ ‘ ½ ± ³ ⁰ ± ⁻ ± ¹ ± À ¿ ⁰ ± » Í È µ ¹ Â . . .

þÿ • Á µ Å ½ • Ä ¹ ⁰ ì Á ì³ Á ± ¼ ¼ ± C o o p 2 0 0 2

Library of Neapolis University Pafos

<http://hdl.handle.net/11728/11206>

Downloaded from HEPHAESTUS Repository, Neapolis University institutional repository

Γενμοι

Παιχνισια
Ιεροθ Τειπολογος

Εστ Κιτμα
Σωφρονος Γ'

Ευπαυεου
Αθητωμοσ

Συλλογοσ
Κυρος -> Αθηναι
Αθηναι

Περσεος

Ιωαννης Β'

C. D. Cobham

Φ. Ζαυετος

ΕΑ Προξενιοσ ✓

Γ. Φιλημων

Πευκωσια

ΑΝΑΓΚΑΙΑΙ

ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ

(Σύνιγμα)

Τὸ σχέδιον τῆς ἐκμεταλλεύσεως τῶν προλήψεων τοῦ λαοῦ κατὰ τοῦ τεκτονισμοῦ θὰ ἐπέφερε τὰ προσδοκώμενα ἀποτελέσματα ἂν ἐπατάσσετο ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος ὑπὸ ἱεροκλήρυκος, ἔστω καὶ τοῦ φυράματος τοῦ Τεκτοπούλου. Τί ποιητέον; Ἡ Α. Θ. Π. ὁ Πατριάρχης ἠρνήθη διαρρήδην νὰ προμηθεύσῃ ἱεροκλήρυκα, διὰ τοῦ κηρύγματος τοῦ ὁποίου ἐσκοπεῖτο νὰ δημιουργηθῇ σκάνδαλον ἐν τῇ κοινῳνίᾳ, νὰ ἐμπνευσθῇ τὸ μῖσος, ἀντὶ τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης. Εἰς τοῦτο τὸ σημεῖον εὐρίσκοιτο τὰ πράγματα τῶν ἀγαθῶν πατριωτῶν, ὅτι ἡ Κυβέρνησις, ὑπὸ ἄλλων ἀγομένη λόγων, ἐρχεται τούτοις ἐπίκουρος: Εἶπε τοῖς πᾶσι γνωστὸν, ὅτι τὴν ἐν Κύπρῳ Ἀγγλικὴν Κυβέρνησιν σοβαρῶς ἀνησυχεῖ ἢ παρ' ἡμῖν προΐδουσα ὁσημίραι ἀναπιυξίς τοῦ ἐθνικοῦ φρονήματος. Ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς κατοχῆς ἔχραχθη ἀνεξιτήλοις γράμμασι τὸ πρόγραμμα τοῦ ἐλληνικοῦ πληθυσμοῦ τῆς νήσου διὰ τῶν βαρυσημάτων τούτων λέξεων, ἃς ὁ ἀοίδιμος ἑκαίνοσ ἱεράρχης Σωφρόνιοσ εἶπε πρὸς τὸν πρῶτον τῆς νήσου Ἀρμοστήν Οὐδέλλελεϋ, κατ' αὐτὴν ταύτην τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν τὴν Ἡμισέληνον διεδέχθη ὁ Σταυρὸς ἐπὶ τῶν ἐπάλλεων τῆς πρωτευούσης:

«Στείργομεν τὴν μεταπολίτευσιν χωρὶς ὁμως ν' ἀρνηθῶμεν τοὺς ἐθνικοὺς ἡμῶν πόθους καὶ δεσμούς.» Κατόπιν τούτου ἐδημοσιεύθη πραγματεία περὶ Κύπρου ὑπὸ τοῦ κ. Κοῦξον, ἐνός τῶν ἐπιτελῶν τοῦ τότε Ἀρμοστοῦ, παριστῶσα τοὺς χριστιανοὺς κατοίκους τῆς Κύπρου ὡς κρᾶμα λαοῦ μὴ ἀνήκοντος εἰς ὠρισμένην ἐθνικότητα. «Τινὲς λέγει ὁ κ. Κοῦξον, λέγουσιν αὐτοὺς Ἕλληνας, ἀλλ' ὁ ἰσχυρισμὸς οὗτος πόρρω ἀπέχει τῆς ἀληθείας. Ἡ γλῶσσα ἦν οὗτοι λαλοῦσιν οὐδὲν ἔχει τὸ ἐλληνικόν» !!! Περὶεργον ὁμως εἶνε ὅτι ὁ πολὺς ἐθνολόγος ἀναφέρει πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ἰσχυρισμοῦ του παραδείγματα οἷα τὰ «κὰ τσ' ἐκεῖ κὰ τσ' ἐδῶ» (κὰθησ' ἐκεῖ, κὰθησ' ἐδῶ), δι' ὧν ἀποδεικνύεται

ἀκριβῶς ὅ,τι οὗτος ἐκ προθέσεως ἀρεῖται, ὅτι δηλαδὴ ἡ γλῶσσα τοῦ λαοῦ εἶνε ἐλληνοειωτάτη. Ἔτερον ἐπιχείρημα, τοῦ αὐτοχειροτονήτου ἐθνολόγου εἶνε ὅτι μετὰξὺ τῶν κατοίκων τῆς νήσου πολλοὶ εἶνε ξανθοὶ, ὅπερ δηλοῖ, κατὰ τὸν Κοῦξον ὅτι οὗτοι κατὰγονται ἐξ Ἀγγλων, παραμεινάντων ἐν Κύπρῳ κατὰ τὸν χρόνον τῆς καταλήψεως τῆς Νήσου ὑπὸ Ριχάρδου τοῦ θυμολέοντος !!! Ὡσεὶ ἐν τῇ ἐλληνικῇ φυλῇ νὰ μὴ ὑπῆρχε τὸ ξανθὸν χρῶμα. Ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ὁ Βρετανὸς στρατιώτης κρίνει τὰ πράγματα κατὰ τὸ ἐθνικὸν αὐτοῦ λόγιον— the wish is father of the thought— (Ἡ ἐπιθυμία εἶνε ὁ πατὴρ τῆς σκέψεως.) Μετ' ὀλίγον εἰ εὐγενεῖς ἡμῶν κυβερνητῆαι ἀπεκάλεσαν ἡμᾶς κατὰ συγκατάβασιν ἐλληνοφῶνους, ἀλλ' ἀμέσως κατόπιν, οἰσνεὶ μεταμειληθέντες, ἠθέλησαν ν' ἐφέλωσιν ἡμᾶς τὴν ἐλληνικὴν φωνὴν καὶ ἤρξατο

φανερὰ ἡ μοχθηρὰ ἐπιβουλὴ κατὰ τοῦ ἔθνισμοῦ ἡμῶν, ἤρξαντο αἱ ἀκατονόμαστοι διαπραγματεύσεις τῆς κῦπριακῆς πρὸς τὴν Κεντρικὴν Κυβέρνησιν, δι' ὧν ἐσκοπεῖτο ἡ κατάργησις τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης ἀπὸ τὰ ἐκπαιδευτικὰ ἡμῶν ἱδρύματα καὶ ἡ ἀντικατάστασις ταύτης ὑπὸ τῆς ἀγγλικῆς. Εὐτυχῶς δι' ἡμᾶς, Ἴπουργός τῶν ἀποικιῶν ἦτο τότε ὁ εὐγενῆς Κίμπερλεϋ, ὁ ὁποῖος ἀπέκρουσε μετ' ἀγανακτήσεως τὴν ἰδέαν ταύτην, ὡς πάντῃ ἀντικειμένην πρὸς τὸ ὀρθὸν καὶ δίκαιον, καὶ διότι ἂν ἐπραγματοποιεῖτο θὰ προσῆπτε στίγμα ἀνεξίτηλον εἰς τὸν φιλελεύθερον ἀγγλικὸν λαόν. Ὡς βλέπετε, ἐνῶ ἀφ' ἑνὸς ἀποφύγουσιν ἱπιμειλῶς νὰ ἀναγνωρίσωσιν ὅτι εἴμεθα Ἕλληνες, ἀφ' ἑτέρου ζητοῦσι ν' ἀποστερήσωσιν ἡμᾶς τοῦ κυριωτέρου γνωρίσματος τῆς ἐθνικότητος ἐνὸς λαοῦ, τῆς γλώσσης ἡμῶν. Ἐπ' ἐσχάτων ὁμως γεγονός βαρυσήμαντον, ἡ ἰδρυσις τῶν Παγκυπρίων Ἀγώνων, ἐπηύξησε τὴν ἀνησυχίαν τῆς Κυβερνήσεως, διότι, ὡς ἡ ἰδία ὠμολόγησε, διαβλέπει ἐν τοῖς διαφοροῖς γυμναστικοῖς συλλόγοις τῆς νήσου σκοπὸν παρόμοιον τοῦ τῶν ἐπενεργούντων τὴν γερμανικὴν ἔνωσιν συλλόγων. Ἐπὶ τοιαύτης ἰδέας ἐλαυνομένη ἡ Κυβέρνησις ἠναγκάσθη πρὸ ἐνὸς περιποῦ ἔτους ν' ἀπευθύνῃ ὁδηγίαν πρὸς τοὺς διαφοροὺς δικητάς τῆς νήσου, δι' ὧν νὰ ἐφιστᾷ τὴν προσοχὴν αὐτῶν ἐπὶ τοῦ ἀφυπνισθέντος τῶν Κυπρίων ἐθνικοῦ φρονήματος. Περὶ τὸν αὐτὸν περίπου χρόνον ἀπευθύνθη πρὸς τὴν

Κεντρικὴν Κυβέρνησιν τῆς Ἀνάσσης ἐπιστολὴ παριστώσα τὰς ἐκάστοτε ζωηρὰς ἐκδηλώσεις τοῦ ἐθνικοῦ τοῦ λαοῦ φρονήματος, ὡς μὴ ἀπορροεύσας ἀπ' εὐθείας ἐξ αὐτοῦ τούτου, ἀλλ' ὡς ὑποθαλαπομένας ὑπὸ ἑλληνικῆς προπαγάνδας, ἧς ἡ ἔδρα εὐρῆται ἐν Λεμησοῦ, συμπεριλαμβανούσης καὶ ἓνα βουλευτὴν καὶ ἓνα δημοσιογράφον ἐκ Λευκωσίας, καὶ ἐχούσης ἐπὶ κεφαλῆς τὴν Α. Πανιερότητα τὸν Ἅγιον Κιτίου. Τὰ ἐσχάτως ἐπίσης ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν Δ' Παγκυπρίων Ἀγῶνων συμβάντα μεταξὺ τοῦ Ἁγίου Κιτίου καὶ τοῦ διοικητοῦ Λάρνακος, τοῦ Προέδρου τοῦ Δικαστηρίου καὶ τοῦ κ. Ζαννίτου, ὡς προέδρου τοῦ γυμναστικοῦ συλλόγου ὁ «Ζήνων», καὶ τὰ ὅποια δὲν ἔχομεν τὸ δικαίωμα ν' ἀποκαλύψωμεν, μαρτυροῦσι περιτράνωσ τὴν ἐπὶ τῇ ἐξεγέρσει τοῦ ἐθνικοῦ ἡμῶν φρονήματος ταραχὴν τῆς Κυβερνήσεως. Ταῦτα πάντα καὶ ἡ ἀλύγιστος καὶ ἀχαρκτηρίστος ἐμμονὴ τῆς Ἀγγλικῆς Κυβερνήσεως νὰ καμμύη τοὺς ὀφθαλμοὺς ὅπως μὴ βλέπη τὴν ἀλήθειαν καὶ νὰ βύη τὰ ὦτα ὅπως μὴ ἀκούη τὴν φωνὴν τῆς δικαιοσύνης, πρὸς δὲ καὶ αἱ κατὰ καιροὺς διάφοροι ἀδιάρρητοι καὶ ἀσυνείδητοι δημοσιεύσεις, ὡς ἡ ἀκόλουθος, συνηγοροῦσιν ὑπὲρ τῆς γνώμης, ὅτι ἡ Κυβέρνησις ἤμωσε τὸν ὄλεθρον τῆς ἐθνικότητος τῆς πλειονότητος τῶν Κυπρίων διὰ λόγους ἐπιβαλλομένους ἴσως ὑπὸ ἀνωτέρας ὑψηλῆς πολιτικῆς.

ε . . . Οἱ Κύπριοι εἶνε πιστοὶ ὑ-
πήκοοι τῆς Ἀνάσσης καὶ διόντως
ἐκτιμῶσι τάχα, ὧν ἀπολαύουσιν
ὑπὸ τὴν Βρετανικὴν Κυβέρνησιν,
καίτοι ἄτομά τινα, οὐδὲν σημαίνοντα,
ἐπιχειροῦσι—καὶ τοῦτο ἐν ταῖς πέ-
λεσι μόνον—να πλάσωσι παραπρὸς
κατ' αὐτῆς.

“Τ' ἄτομα ταῦτα πειρῶνται να
ἰδρῶσι προπαγάνδαν ὑπὲρ τῆς Ἑλ-
λάδος καὶ φωνασκοῦσιν ὑπὲρ τῆς ἐ-
νώσεως μετὰ τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τῇ
ἐλπίδι, ὅτι θὰ προσκορισθῶσι προσω-
πικὰ ὠφελήματα, εἴποιε τὸ ἀπίθανον
τοῦτο πραγματοποιηθῆ. Οὐδ' εἶνε ἀ-
νάγκη να εἰπῶμεν ὅτι εἰ τοιοῦτοι
καταχρῶνται τῶν εὐεργετημάτων
τῆς ἑλευθεροτυπίας καὶ τῆς ἑλευθε-
ρίας τοῦ λόγου, πειρῶμενοι να δηλη-
τηριάσωσι τὰ πνεύματα τῶν χριστι-
ανῶν κατοίκων τῆς Νήσου. Οἱ Τούρ-
κοι, ὧν τὸ νομοταγὲς εἶνε ἐκτὸς πά-
σης ἀμφιβολίας ἀποδοκιμάζουσιν, ὡς
εἰκός, τὸ ἐγχείρημα. Λίγεται δὲ ὅτι
καὶ ἡ αἰφνιδία ἀνάκλησις τοῦ Ἑλ-
ληνος Προξένου ἦτο ἐν δείγμα ἀπο-
δοκιμασίας ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Κυ-
βερνήσεως κατὰ τῆς ἰμβρυώδους
ταύτης διεγέρσεως, ἣν ὑπετίθετο εἶτι
ὑπέθαλπεν ὁ Ἑλλην Προξένος.

“Τὸ νέον κῆμμα ἀπαρτίζεται κυ-
ρίως ἐκ νέων χωρικῶν, οἵτινες ἰσπού-
δασαν ἐν Ἀθήναις καὶ οἵτινες ἀπέ-
κτησαν ἐπιπόλαιόν τινα παιδείου,
ἀλλ' οἵτινες στεροῦνται παντελῶς
τρόπων.,,

Ἄλλὰ τοιοῦτοι λῆροι, τοιαῦτα
φληναφήματα, τοιαῦτα ἀναίσχυντα
ψεύδη δὲν εἶνε ἱκανὰ να ἐξυπηρετή-
σωσι τὴν ἐπὶ ὠρισμένου προγράμμα-
τος βαίνουσαν ἀγγλικὴν πολιτικὴν,
τοῦναντίον ἴσως ἀπομακρύνουσι ταύ-

την τοῦ ὑπ' αὐτῆς ἐπιδιωκόμενου σκοποῦ. Ἔδει, λοιπόν, τὸ ἀφυπνισθὲν τοῦ κυπριακοῦ λαοῦ φρόνημα νὰ παταχθῆ κατὰ κόρρης, νὰ καταπιγῆ, καὶ πρὸς τοῦτο ἐχρειαζέοντο ἑκτακτα μίσα, μίσα συγκεικαλυμμένα διὰ θρησκευτικοῦ χαρακτήρος, ἅτινα νὰ ὑφέρπωσιν ἀπαρατήρητα εἰς τὴν καρδίαν, καὶ ἡρέμα καὶ κατ' ὀλίγον νὰ ἐκρίζωσι τὸν ἀκοίμητον περὶ ἐνώσεως πόθον τοῦ ἑλληνικωτάτου τῆς Νήσου πληθυσμοῦ. Ἐχρειαζέτο ἐν καλιμαῦχι, εἰς Ἱεροκῆρυξ, εἰς Τεκνόπουλος, ὁ ὁπρίος ὑπὸ τὸ πρόσχημα τοῦ θείου κηρύγματος ἐξυβρίζων τοὺς Ἕλληνας καὶ τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἐξυμνῶν τοὺς Ἄγγλους καὶ τὴν Ἀγγλίαν νὰ ἀποσπᾷ τὰ ὄμματα τῶν ἀκροατῶν τοῦ ἀπὸ τῆς Ἀκρόπολιν καὶ νὰ διευθύνῃ ταῦτα πρὸς τὸν Γάμοισιν. Ἴδού διὰ τί βλέπομεν αἰφνης τὸν ταπεινὸν Ἱεροκῆρυκα τοῦ Κοντοσκαλίου ἐν τῇ ὀμιλῶδει τῆς Βρεττανίας πρωτεύουσα ἀναστρεφόμενον μετὰ τοῦ Ἐπισκόπου Σαλισβουρίας καὶ μεταβαίνοντα κατοπιν εἰς Κύπρον ἐν συνοδείᾳ τοῦ ἀχωρίστου αὐτοῦ δευροφόρου, τοῦ Ἄγγλου ἱερέως κ. Γάκουορθ. Οὕτω λοιπὸν ἡ Κυβέρνησις καὶ οἱ χρηστοὶ πατριῶται, καίτοι ἐκ διαφόρων διευθύνσεων ἐρμώμενοι, συναντιῶνται ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ἱεροδιακόνου Τεκνοπούλου, ἐξυπηρετοῦντος ἀμφοτέρων τὰ ἀντιπατριωτικὰ καὶ ἀντεθνικὰ σχήδια. Πῶς ἄλλως δύναται νὰ ἐξηγηθῆ τὸ γεγονός, ὅτι τὴν 25ην Μαρτίου, ὅτι τὸ πρῶτον ἐνεσανίζετο εἰς τὸ κοινὸν τῆς Λευκωσίας ὡς Ἱεροκῆρυξ ὁ Τεκνόπουλλος, ἐνῶ εἶχε θέμα πλουσιώτατον, τὴν παλιγγενεσίαν τοῦ ἀνθρώπου

ἀπὸ τῆς ἀμαρτίας καὶ τοῦ Πανελληνίου ἀπὸ τῆς δουλείας, δι' εὐ ἡδύνατο νὰ ἐξαργυρῆ τοὺς ἀκροατάς του εἰς αἰθέριαν ὕψη, προτίμησε νὰ ὁμιλήσῃ περὶ τετριμμένων πραγμάτων καὶ περὶ τοῦ μασσονισμοῦ ὡς ἀντιθρησκευτικοῦ σωματείου;

Πῶς ἄλλως δύναται νὰ ἐξηγηθῇ ἡ διαγωγή του τῆς 7ης Μαΐου, καθ' ἣν ἀπὸ τοῦ ἀμβωνος κατεξύβρισε τὸ ἱερώτερον, τὸ τιμαλφίστερον ἡμῶν ἀγαθόν, τὴν μεγάλην ἡμῶν πατρίδα; Πῶς ἄλλως δύναται νὰ ἐξηγηθῇ ἡ τηλεγραφικὴ ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου ἀνάκλησις τοῦ Τεκνοπούλλου εἰμῆ ὡς ἐντονωτάτη ἀποδοκιμασία κατὰ τῆς σκανδαλώδους καὶ ἀντεθνικῆς αὐτοῦ διαγωγῆς ἐν Κύπρῳ; Καὶ κατόπιν τούτων καὶ τοιούτων τί πράττει ἡ Σύνοδος τῆς Κύπρου κατὰ τοῦ ἐθνικοῦ ὑβριστοῦ; Ἀπαξιοῖ καὶ νὰ τὸν καλέσῃ πρὸς ἀπολογία, διότι, μειοῦται, λέγει, τὸ γόητρον τοῦ ἱεροκῆρυκος, διότι τὸ ζήτημα τῆς ἐξουβρίσεως τῆς Ἑλλάδος δὲν εἶνε δογματικόν. Ἀκούετε; Ἀφ' ἧς στιγμῆς ἡ Σύνοδος τῆς Κύπρου ἐξήνεγκε τὴν τερατώδη ταύτην ἀπόφασιν κατέστη συνένοχος τοῦ ἐθνικοῦ ὑβριστοῦ καὶ ὁ Ἑλληνικώτατος τῆς Κύπρου λαὸς δὲν θὰ εἶνε δυνατόν ν' ἀναγνωρίσῃ τὸ κῦρος τοιαύτης Συνόδου, καὶ ἂν ἀκόμη αὕτη ἦτο νομίμως συγκεκροτημένη, ἥτις οὐ μόνον ἀνέχεται νὰ ὑβρίζηται καπηλικώτατα ἡ Ἑλλάς, ἀλλὰ καὶ περιθάλπη τὸν ἐλεεινὸν ὑβριστὴν εἰς τοὺς κόλπους τῆς.

Ἐν Λευκωσίᾳ τῆ 7/20 Ἰουλίου 1900.